

Diumenge 28 (C) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 17,11-19): Un dia, tot fent camí cap a Jerusalem, Jesús passava entre Samaria i Galilea. A l'entrada d'un poble van anar a trobar-lo deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i es posaren a cridar: «Jesús, mestre, tingues pietat de nosaltres!». En veure'ls, Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots». Mentre hi anaven, van quedar purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que havia estat guarit, va tornar enrere glorificant Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies (...).

El “Déu proper”

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos del Papa Francesc)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui el nostre Déu és un Déu que s'atansa. Un Déu que es fa proper. Un Déu que començà a caminar amb el seu poble i que després es feu un del seu poble, en Jesucrist, per tal d'esdevenir proper.

Però no amb una proximitat metafísica, sinó amb aquesta proximitat que descriu Lluç quan va a guarir la filla d'en Jaire, que la gent l'abassegava fins a sufocar-lo mentre la pobre velleta li volia tocar la borla del mantell. Amb aquesta proximitat que donà ànim a aquests deu leprosos per a demanar-li que els rentés... Ningú no volia perdre aquesta proximitat. Ell curava, feia el bé. Sant Pere ho afirma: “Passà fent el bé i guarint”. Jesús no va fer proselitisme: va acompanyar! I les conversions que aconseguia eren precisament per aquest capteniment seu d'acompanyar, ensenyar, escoltar.

—El “Déu proper”, el Déu que posa el seu poble en situació d'encontre. I amb aquest proximitat crea la cultura de l'encontre que ens fa germans, ens fa fills, i no socis d'una ONG.